

Wat het Gebed voor een Moeder beteekent.

Door een Officiersvrouw.

Onlangs schreef een mijner kinderen, die reeds van huis is, mij in een brief: „Ik weet zeker, dat u voor me bidt, Moeder; want alles komt toch zoo wonderlijk goed terecht!”

Deze opmerking heeft in mij de overtuiging gewekt, dat ik, in antwoord op een verzoek van de Redactie om een en ander te schrijven over „Gebed”, dit behoorde te doen vanuit het oogpunt eener moeder.

Laat me in de eerste plaats vertellen, dat ik mij heb mogen verheugen over een van 's hemels rijkste gaven: een bekeerde moeder, die me reeds heel jong leerde bidden, en door wier invloed ik reeds mijn hart aan God had gegeven vóór mijn dertiende jaar. Het gebed was in dien tijd iets heel liefelijks voor mij. De gedachte, dat Jezus ook eenmaal deze aarde had bewandeld en Zelf een kind was geweest, zoodat Hij al mijn gevoelens en verlangens door en door kon begrijpen, had groote aantrekkelijkheid voor mij.

Maar eerst vele jaren later, toen de harde zijde van het leven zich deed gevoelen, begon ik te beseffen, dat ik het geheim miste van dat ware gebed, dat ons draagt. Er deden zich in mijn leven moeilijkheden voor, die mij schenen te verpletteren, en ofschoon het gebed mij in zekeren zin troostte, droeg het mij toch niet uit boven mijn zorgen; evenmin bezat ik de kracht om ze toe te vertrouwen aan den grooten Zorgendrager. Ik zag wel de wondervolle beloften in Gods Woord, maar had te weiniggeloof om mij deze toe te eigenen.

In dien tijd was er een bijzondere gunst, waar ik God dagelijks om vroeg — de bekeering van iemand, die mij zeer dierbaar was. Ik had reeds vele jaren lang voor de redding van deze ziel gebeden, maar somtijds scheen het mijn zwak geloof toe, dat die taak zelfs voor God te moeilijk zou blijken.

Op zekeren dag, toen mijn omstandigheden bijzonder donker en smartelijk geleken, kwam er een vriendin bij me en sprak over den zegen van een rein hart. Dit was een geheel nieuw gezichtspunt voor me. Nooit tevoren had ik zulk een leven zelfs voor mogelijk gehouden.

Ik ging voor de eerste maal naar een heiligingsmeeting en zocht daar dien wondervollen zegen. Het was als een tweede bekeering voor me; het wierp nieuw licht op velerlei in mijn leven, maar bovenal leerde ik het geheim van dat gebed, dat alle dingen vermag. Gods wil werd mij een vreugde en in de meest zorgvolle uren bewaarde Hij mij in volmaakte vrede.

Wat de ziel betreft, voor wie ik zoo lang gebeden had, gevoelde ik, dat ik, behalve bidden, nu ook kon danken, want ik was er stellig van overtuigd, dat God te Zijner tijd de verhooring zou geven. Dit deed Hij ook werkelijk enkele jaren later, en dat wel op zulk een wondervolle, heerlijke wijze, dat de uitkomst bidden en denken overtrof. Mijn beker van zegeningen was inderdaad overvloeiende.

Indien ik er den tijd en de bekwaamheid voor had, zou ik een boekdeel kunnen schrijven over de beteekenis, die het gebed heeft voor mij als moeder. Het is geen gemakkelijke taak om een groepje kinderen, allen verschillend van temperament en ka-

rakter, op te voeden; in 't bijzonder wanneer we hen opeischen voor God en Zijn koninkrijk en dientengevolge de groote vijand onzer zielen het ons voortdurend bemoeilijkt.

„Mijn kinderen waren engeltjes,” zei eens een moeder, „totdat ze naar school gingen.” Het zijn de omgeving en invloeden van buitenaf, die zoo dikwijls de grootste moeilijkheid vormen en het schijnt me de laatste jaren toe, dat de duivel er zich bijzonder mee bezighoudt, om jonge menschen tot zich te trekken door zekere dingen van de wereld, welke misschien niet verkeerd schijnen, maar die toch op den duur hun ziel aftrek-

ken van God. O, welk een troost is er in zulke tijden voor een godvruchtige moeder gelegen in het gebed, dat God Zelve haar kinderen zal bewaren van de strikken des vijands, wanneer zij onder haar invloed vandaan zijn; want al zijn er dan ook sommige plaatsen, waar wij op onze voeten niet komen, op onze knieën is iedere plaats te bereiken!

Het is mij altijd tot een groote hulp geweest, wanneer ik een bijzonderen zegen begeerde voor mijzelf of een ander, om niet alleen mijn wenschen voor den Heer neder te leggen, maar dan, met mijn Bijbel geopend vóór mij, rustig te wachten, tot God mij zou antwoorden; en ik kan waarlijk zeggen, dat ik Zijn stem op zulke oogenblikken duidelijk vernomen heb. De weg werd mij dan zoo onmiskenbaar aangegeven, dat ik, zonder te aarzelen, gewichtige stappen durfde nemen, die zeer veel betekenden in het leven van de mijnen en mijzelf. Ik vrees, dat we in 't gebed dikwijls gelijken op jongens, die aan de bel trekken en dan hard wegloopen. Laat ons tijd nemen om te bidden en af te wachten, wat God tot ons te zeggen heeft!

Het is een heerlijke gedachte

voor ons, biddende moeders, dat onze kinderen naar alle waarschijnlijkheid onze voetstappen zullen drukken en als vanzelf de gewoonte zullen aannemen om alles in 't gebed tot God te brengen.

„Moeder, wilt u bidden, of God mij wil aantoonen, wat Zijn wil is omtrent den stap, waarover ik denk? Ik weet, dat de raad, dien u door het gebed ontvangt, altijd goed uitkomt,” zei onlangs een van mijn volwassen kinderen tot me. Deze opmerking verschafte mij groote vreugde, want mijn kind bedoelde daarmee, dat Gods wil zeker geopenbaard zou worden in antwoord op mijn gebed.

Hoe noodzakelijk is het gebed ook, wanneer onze kinderen gekomen zijn op een leeftijd, waarop zij moeten beslissen omtrent hun toekomst! Wat komt de duivel vaak met de verzoeking tot de ouders om datgene te kiezen, wat wereldsch gemak en voordeel zal beteekenen voor hun kind. Het motto van een biddende moeder moet echter zijn: Eerst het Koninkrijk Gods, zelfs al zou dit — hetgeen zoo vaak het geval is — verlies beteekenen vanuit een wereldsch standpunt beschouwd. En toch weegt de vreugde, te weten, dat uw kinderen bezig zijn verlorengaannde zielen te brengen aan de voeten van den Heiland, ruimschoots tegen dit alles op. Dat heb ik zelf ondervonden.

Gebed is een machtig wapen, en wie kan de ver reikende gevolgen schatten van de ernstige gebeden eener moeder? Want „alle dingen zijn mogelijk dengene — of degene — die gelooft”!

De oudste zoon des huizes, de groote, flinke broer der kinderen, moest het ouderlijk huis vaarwelzeggen en den Atlantischen Oceaan oversteken naar het verre Westen.

In de brieven, die hij aan zijn ouders thuis schreef, gaf hij telkens en telkens weer uitdrukking aan zijn liefde voor en zijn verlangen naar zijn kleine broertjes en zusjes; hij was vol plannen om hen te helpen en gelukkig te maken, en de hoop hen weer te zien was voor hem een bron van gestadige vreugde.

Als antwoord op een van zijn brieven, welke eindigde met deze woorden: „Laat de kleinen mij niet vergeten”, schreef zijn moeder terug: „Mijn jongen, je naam wordt dagelijks in ons midden genoemd, en je portret wordt telkens en telkens weer aan je broertjes en zusjes getoond. De herinnering aan jou en aan je liefde jegens ons, is bij ons allen levendig, en — wees daarvan verzekerd —

WIJ ZULLEN ZORGEN, DAT DE KLEINEN JE NIET VERGETEN.”

Toen God Mozes riep om de kinderen Israëls uit de slavernij van Egypte te bevrijden, schijnt de eerste gedachte, welke den Godsman bezighield, te zijn geweest: „Mijn volk heeft zijn God vergeten”. „Zie, wanneer ik kom tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: De God uwer vaders heeft mij tot ulieden gezonden; en zij mij zeggen: Hoe is Zijn naam? wat zal ik tot hen zeggen?”

Mozes kende uit zijn eigen jeugd de omstandigheden, waaronder de kinderen Israëls in Egypte leefden. In de tempels

„LAAT DE KLEINEN MIJ NIET VERGETEN”.

DOOR MEVROUW KOMMANDANT POVLSEN.

aanbad men andere goden dan den Heere Jehova. In de scholen werd Zijn naam nooit genoemd, of het moest misschien zijn met een sarcastischen glimlach of met een schouderophalen. Aan het hof vroeg men: „Waar is de Heere, wiens stem ik gehoorzamen zou?”

En in de huizen had men wel wat anders te doen, dan „psalmen te zingen en gebeden op te zeggen.” De dagen gingen voorbij met zwoegen en sleepen aan de pyramiden; het ging er maar om, het dagelijksch brood te verdienen. „Godsdienst mocht goed zijn voor de voornamen, die tijd en middelen hadden om zich met zoo'n luxe bezig te houden; maar de armen en de arbeiders hadden

WEL WAT ANDERS TE DOEN.”

De jeugd was besmet met het materialisme der ouders en groeide op in de wereld, zonder hoop en zonder God.

„Hoe zal ik de zaak aanvatten?” schijnt Mozes gedacht te hebben. „Waarop zou ik een beroep kunnen doen bij mijn volk? Geen jeugtherinneringen omtrent

gebed en geloof en gebedsverhooringen; geen verlangen, geen hoop — de kinderen Israëls hebben hun God vergeten.”

Maar God had Zijn volk niet vergeten, en ook niet de arme kinderen, die opgroeiden onder deze ongelukkige omstandigheden.

„Ik heb zeer wel gezien de verdrukking Mijns volks,” zeide Hij „en Ik heb hun geschrei gehoord, vanwege hunne drijvers; want Ik heb hunne smarten bekend. — Mozes, Ik zal U met een boodschap van Mij tot hen zenden. Ga, en noem hun Mijn naam. Zij hebben Mij vergeten; maar toon hun Mijn beeld: Ik, de Heere, uw God, genadig, lankmoedig en groot van goedertierenheid. Zeg hun, dat Ik leef en hen liefheb, dat Ik hen wil helpen en redden; ga in Mijn naam en kracht,

BEVRIJD HEN UIT HUN VERDRUKKING”.

Toen Mozes' tegenwerpingen waren geëindigd, bracht hij Gods boodschap aan het volk, en trots alle moeilijkheden slaagde hij in zijn groote, heerlijke zending.

Rondom ons heen in de straten en stegen van onze groote steden in Nederland — en ook in de kleine — komen ze samen voor spel en praat, de kinderen, uit de huizen, waar Gods Naam nooit anders wordt genoemd dan in vloeken of verwenschingen, kinderen wier uren, welke voor godsdienstonderricht bestemd zijn, worden gebruikt om bij hen propaganda te maken voor nationalistische opvattingen en om in kindhartentwifjel te zaaien aan de betrouwbaarheid van den Bijbel en de waarde van den godsdienst — kinderen, die beter zonder blikken of blozen een onwaarheid kunnen zeggen, dan het onze Vader — maar kinderen ook met een onbestemd verlangen naar God, goedheid en geluk.

En die allen zijn het voorwerp der liefde en zorg van den grooten Kinder-vriend en hemelschen Broeder. Toen Hij onder ons rondging, nam Hij de kleinen in Zijn armen en zegende hen; en het schijnt mij toe, alsof Hij vanuit het verre land, waar Hij is heengegaan om een plaats te bereiden voor Zijn geliefden, tot ons, die ons Zijn vrienden en verwanten noemen, de boodschap zendt: *Laat de kleinen Mij niet vergeten.* En ons antwoord zal zijn: „Heer Jezus, wij zullen zorgen, dat Uw naam bij de kleinen bekend en bemind zal wezen. Uw beeld zullen wij hun toonen. Wij zullen hen herinneren aan Uw liefde en Uw offer. Verlaat U op ons, Heer Jezus;

WIJ ZULLEN ZORGEN, DAT DE KLEINEN U NIET VERGETEN.”

DE GEVAREN VAN HET SPIRITISME.

DOOR LT.-COMMISSIONER NURANI.

II

Beste Evelien,

Ik ben blij, dat mijn eerste brief je interesseert, en indien het mij gelukt je te doen zien, dat het spiritisme in ons land, in plaats van een nieuwe ontdekking of openbaring te zijn, nauw verwant is aan de duivelaanbidding in Britsch-Indië en andere heidenlanden, dan zal je de listige gevaren ervan beter beseffen.

Het Oosten wordt beschouwd als de plaats, waar het „occulte”, waarmee we bedoelen het onzichtbare, verborgene, waarmede we echter in verbinding kunnen komen, eigenlijk thuis hoort, en bij mijn terugkeer uit Indië, ontdekte ik tot mijn ontsteltenis de groote verwantschap tusschen het spiritisme en hetgeen we gezien en bestreden hadden in den afgodendienst in Indië. De bewering der spiritisten van den huidige dag, dat mededeelingen van geesten komen van hen, die op aarde geleefd hebben en den dood hebben doorgemaakt, is betrekkelijk nieuw. Het is klaarblijkelijk een nieuw, listig plan der demonen-wereld om de argeloozen en de treurende in de val te doen loopen, en helaas, het gelukt hun in schrikwekkende mate.

De Bijbel maakt ons duidelijk, dat onze atmosfeer vervuld is van geestelijke wezens. Engelen worden uitgezonden tot dienst om dergenen wil, die de zaligheid beërven zullen. Satan is bekend als de overste van de machten der lucht; terwijl demonen pleiten niet naar den afgrond gezonden te worden. Het eenige doel van de laatsten is, om de menschen te verlagen en neer te halen tot hun eigen ontaarden toestand.

Het geloof in duivelen vindt men bij vele natiën. In vroegere dagen geloofde men, dat er een groot aantal geesten bestond, die in geen enkel opzicht aan het menschedom verwant waren, maar die er op uit waren met de menschen in aanraking te komen, die willig waren hen te raadplegen, om te trachten hen te beïnvloeden. De heidensche natiën uit Assyrië, Rome en Griekenland

geloofden dit; evenals thans menschen in Britsch-Indië.

De eenvoudige dorpsbewoners, onder wie de Heilsofficieren werken, denken, dat ze altijd omringd zijn van demonen, boosaardige geesten, die trachten hun kwaad te doen; en dat zij het zijn, die alle rampen over de menschen brengen: ongelukken, hongersnooden, en vreeselijke ziekten, als cholera en pokken. In plaats van dus in staat te zijn, gebruik te maken van de verlichtende kennis, die de godsdienst van Jezus Christus brengt, en door kennis en ijver te leeren hongersnooden te voorkomen en volgens de wetten der hygiëne ziekten te bestrijden, bestaat hun godsdienst uitsluitend in pogingen om de booze geesten te bevredigen. Zij doen dit door varkens, geiten, gevogelte, bananen, kokosnoten en bloemen te offeren. Wij hebben allen de vreeselijke verhalen gehoord van menschenoffers, die zoogenaamd door de booze geesten geëischt worden en we herinneren ons Jehova's toorn over Zijn volk, toen zij hun kinderen offerden aan den afgod Moloch. In den Bijbel wordt de duivelaanbidding erkend en beslist verboden: „Zij hebben aan den duivel geofferd, niet aan God; aan de goden, die zij niet kenden“ (Deut. 32:17). Paulus spreekt over dezelfde praktijken, als hij zegt: „Wat zeg ik dan? dat een afgod iets is? of dat het afgodenoffer iets is? Ja, ik zeg, dat hetgeen de Heidenen offeren, zij den duivelen offeren, en niet Gode; en ik wil niet, dat gij met de duivelen gemeenschap hebt“ (Korinthe 10:19).

In Westersche landen hoort men vaak van afgoden spreken als van „blokken hout of steen”. Maar het vreeselijke feit blijft, dat men achter iederen afgod van eenig belang, een boozen geest moet zien en in Britsch-Indië, China en Afrika, waar tot op heden zoo weinigen den waren God kennen en dienen, is deze duiveldienst onuitsprekelijk wreed en tyranniek. En hij kan slechts overwonnen worden door menschen, geheel vervuld van den geest van Christus. Ofschoon

wij, Heilssoldaten, weten, dat de duivelen geen macht hebben om den regen tegen te houden of pest te zenden, ontkennen we niet, dat zij bestaan. Wij weten uit eigen ervaring, dat ze werkelijk geestelijke macht uitoefenen over de menschen, die hen aanbidden, vooral door hun in de slavernij van onwetendheid en duisternis te houden, en in vijandschap tegen het licht.

In gelijke verhouding als de menschen de kennis van den ehen, waren God verliezen, worden zij de slachtoffers van de demonen-wereld. Als ze waarlijk bekeerd worden, zal, naarmate zij geestelijker leeren leven, het licht van God helderder in hen worden en de macht der duivelen, om hun kwaad te doen, afnemen. Wij hebben vele volgelingen, die eens slaven waren van den duiveldienst, en nu niet alleen bevrijd zijn, maar ook helpen anderen te bevrijden.

In mijn volgende brief hoop ik meer over dit onderwerp te schrijven.

Je toegenegen

Wordt vervolgd.

NURANI.

INTERNATIONAAL LEGERNIEUWS.

De Generaal is middenin zijn uitgebreide tournee in Australië. Perth en Adelaide bleken het tooneel te zijn van een wonderbaar enthousiasme, zoowel van de zijde der Officieren en Soldaten behorende bij ons Leger, als van de zijde van het publiek. Overal, ook in de kleinere steden, die aangedaan werden, werd de Generaal officieel begroet door de verschillende Burgemeesters, vergezeld van hun ambtenaren. In Adelaide maakten de autoriteiten het mogelijk voor den Generaal om de reusachtige schare, die aan het station ter verwelkoming aanwezig was, toe te spreken, door den trein, die reeds laat was, een half uur te doen vertragen.

In Quorn was hem eveneens een officiële ontvangst door Burgemeester en Raadsleden bereid. Bijzonder aandoenlijk was echter de begroeting van den Generaal door den oudsten burger van het stadje, die den Generaal een mandje heerlijke druiven presenteerde en hem vertelde van zijn ontmoeting, met des Generaals vader, wijlen Generaal William Booth, nu 60 jaar geleden.

In Adelaide wachtte den Generaal een heele „auto-vloot” op om hem en de hem vergezellende Officieren, naar hun logies te brengen. Bij ieder belangrijk punt van de route bevond zich een muziekkorps om hem met muziek op te wachten. Overvolle meetings hadden overal plaats. Melbourne, Brisbane en Sydney zijn nu aan de beurt, en als dit blad in de handen van de lezers zal

zijn, is de Generaal reeds in Nieuw-Zeeland alwaar Dunedin, Christchurch, Wellington en Auckland bezocht worden. God zegene en behoede onzen beminden Generaal!

Mevrouw Generaal Booth heeft een zware taak in de afwezigheid van haren echtgenoot, die haar echter wel toevertrouwd is. Niet alleen heeft zij het opperbeheer van ons groote werk in Groot-Britanië, maar zij heeft een stem in alle Leger des Heils aangelegenheden over de heele wereld. Zij wordt krachtig bijgestaan door den Chef van den Staf, Commissioner Higgins, die alleszins berekend is voor zijn groote taak.

Ook heeft Mevrouw Booth zich bereid verklaard het nationale Congres in Holland te leiden.

In verband hiermede hoopte zij op 26 en 27 April j.l. bijzondere samenkomsten te leiden te Amsterdam in de Zendingskapel en het Concertgebouw.

Onder zeer groote belangstelling werd het stoffelijk omhulsel van Mevrouw Kommandante de Groot, op 19 Januari j.l. te Bern, naar de laatste rustplaats gedragen. In den stoet, die uit ongeveer zeshonderd personen bestond, bevonden zich, behalve de Staf, vele Officieren en Soldaten, en enkele Muziekkorpsen, ook vertegenwoordigers van het Nederlandsche Gezantschap.

Aan weerszijden van den weg, waarlangs de lijkstoet zich naar den doodenakker begaf, stond een dichtopgepakte menigte, die eerbiedig zwiingend een laatsten groot bracht aan de vrouw, wier leven door Gods genade tot zulk een grooten zegen was geweest.

Commissioner Hanna Ouchterlony, de Zweedsche pionier-officier in haar vaderland, is onder reusachtige belangstelling van het volk in het algemeen begraven. In 1878 ontmoette zij in Zweden onzen tegenwoordigen Generaal, toen de nog jonge Chef van den Staf. Het resultaat hiervan was, dat deze edele, hoogbegaafde dame zich wijdde aan den dienst van God in het Leger des Heils en, met wonderbaren zegen be kroond, het middel was een grootsch werk op te bouwen, niet alleen in Zweden, maar ook in Noorwegen, in welke beide landen haar naam en leven in groote eere worden gehouden. Ons Leger in Zweden alleen telt 1306 Officieren.

Een Zwitsersch Muziekkorps naar Nederland.

Het Muziekkorps van Bazel I zal van 19 Juli tot 27 Juli een tournee houden door Nederland. Dit Muziekkorps is één der beste van het vasteland van Europa, en bestaat uit zes en dertig Muzikanten. Bovendien zullen een of twee Zwitsersche Officieren, die uitstekend kunnen jodelen, het Muziekkorps vergezellen.

OFFICIËLE MEDEDEELINGEN.

Nationaal Hoofdkwartier.

Bevorderingen:

Van Kadet tot Kadet-Luitenant:

Kadet E. Lolaroh.
Kadet D. Tandaju.

Aanstellingen:

Kommandant Schipper naar het Militair-Tehuis te Weltevreden.
Adjutant N. Buysman naar Koelawie, Midden-Celebes (in bevel).
Ensign N. Digby naar het Hulp-Ziekenhuis te Pelantoengan.
Ensign O. Roed naar het Chineesche Korps te Weltevreden.
Kapitein M. Lorier aangesteld voor bijzonder werk.
Kapitein L. Wilkens naar Koelawie, Midden-Celebes (ass.).
Kadet-Luitenant E. Lolaroh naar Koelawie.
Kadet-Luitenant D. Tandaju naar Lindoe.

Bandoeng, 1 Mei 1923.

M. J. v. d. Werken.

Terr. Kommandante.

NOOTJES VAN DEN CHEF-SECRETARIS.

Hoofdkwartier 15 April 1924.

De Territoriale Kommandante op reis.

Het bezoek van de Terr. Kommandante aan Djokja betrof ditmaal in het bijzonder de belangen der Kadetten, die thans in opleiding zijn. Lezingen, mondelinge examens, persoonlijke onderhouds en niet te vergeten de gymnastische oefeningen door de Kadetten maakten deel uit van dit bezoek aan de Kweekschool. De avond van den tweeden dag werd doorgebracht in het Kinderhuis, waar de Kolonel een kinder-samenkomst hield geheel in het Maleisch.

In Soerabaya werden des Zondags twee samenkomsten geleid in het Militair-Tehuis, waar zoovelen tegenwoordig waren, als de ruimte maar toeliet. De avondsamenkomst werd gesloten met drie zielen, die verlossing van schuld zochten.

Verschillende zaken werden den volgenden dag behandeld in verband met het nieuwe Hospitaal en de Terr. Kommandante was ten eerste ingenomen met den vooruitgang van het werk en de practische indeeling van de Kliniek. Ook de Leprakolonie te Semaroenng werd geïnspecteerd, terwijl tevens een samenkomst met de patienten werd gehouden.

Het bezoek aan Semarang gold hoofdzakelijk een bespreking met Dokter Wille en Dokter Fast van het Ooglijders-Hospitaal, doch ook het Meisjeshuis en Boegangan, waar Kapiteine Robinson ziek was, werden niet voorbij gegaan. Lt. Kolonel Gugelmann vergezelde de Terr. Kommandante en nam een werkzaam aandeel in alle zaken.

Goede Vrijdag en Paasch-Zondag.

De Terr. Kommandante, bijgestaan door Lt.-Kolonel Gugelmann, hoopt de samenkomsten op Goeden Vrijdag te leiden in Pelantoengan en de Paaschdagen in Semarang door te brengen. De Chef-Secretaris zal gedurende die dagen de bijeenkomsten in Bandoeng leiden, terwijl in al onze posten het sterven en de opstanding van onzen Heer in bijzondere samenkomsten zal worden herdacht.

Uitzending der Kadetten.

Deze belangrijke gebeurtenis zal plaats hebben te Djokja op Zondag 27 April. De Kolonel zal de Kadetten bevorderen en de aanstellingen uitreiken; andere bijzondere samenkomsten zullen plaats hebben, waaraan ook de Chef-Secretaris en Lt.-Kolonel Gugelmann zullen deelnemen.

De Kadetten hebben gedurende den laatsten tijd dessa-veltdochten gehouden met zeer bemoedigende resultaten. Een bijzondere veltdocht, waarbij verschillende korpsen zullen worden bezocht, en die plaats zal hebben even voor de uitzending, zal den Kadetten eenige ervaring geven van actieven dienst, alvorens zij hun eerste aanstelling aanvaarden.

De Chef-Secretaris bezoekt Weltevreden.

Een samenzijn met de Officiëren was de eerste gebeurtenis in deze plaats, waarop de inspectie in het Militair-Tehuis en het Chineesche korps volgde. In de gehouden samenkomst in den buitenpost te Batavia werden acht makkers ingezegend tot Soldaat van ons Leger. De makkers van dit laatste korps hebben een electrischen waaier aan laten brengen in hun zaal, wat zeker een heele verbetering is.

Een flink aantal vrienden was tegenwoordig in onze Heiligingssamenkomst des Zondags, terwijl een groote schare menschen vergaderd was op het Waterloo-plein voor onze openluchtsamenkomst. 's Avonds werd de kleine van twee onzer makkers opgedragen aan God en het Leger, terwijl wij deze

Het was in Amerika, in een van de villawijken van een groote stad, dat een Officier van het Leger des Heils zich liet aandienen bij den heer des huizes. Groote verbazing zijnerzijds! „The Salvation Army! wat kunnen die menschen van mij willen!”

Nog grooter werd de verbazing, toen de Heilsofficier, na zich grondig van de identiteit van den villa-bewoner te hebben vergewist, de woorden sprak: „Uw oude moeder in Holland zou gaarne weten, waarom zij sedert lange jaren niets van haar zoon gehoord heeft. In haar bezorgdheid heeft zij zich tot het Hoofdkwartier in Amsterdam gewend en als een gevolg daarvan werd ik door ons Hoofdkwartier te New York tot U gezonden“. — De zoon, een welvarend zakenman, krabde zich eens achter zijn ooren en merkte ietwat beschaamd op: „Ja, 't schrijven aan moeder is er bij ingeschoten“. De roerende boodschap raakte echter doel. Het duurde niet lang of er werd passage naar Holland genomen en moeder, de lieve, eenvoudige, trouwe moeder drukte straks in onuitsprekelijke vreugde haar zoon neogens aan het hart.

Het was in Ned. Indië in den trein. Een conducteur kwam bij het kaartjesknippen een paar Heilsofficieren tegen. Toen zijn ronde gedaan was, kwam hij terug en spoedig was hij aan 't vertellen van jaren her in 't oude land. Of zijn moeder nog leefde? Ja, zoover hij wist. Schreef hij haar wel? — „Nee, nu sinds lang niet meer — In 't begin iedere week, maar och, het ontweint zoo.“ Ook deze moeder had al eens naar dien zoon laten zoeken door 't Leger des Heils en toen had hij weer eens geschreven. Weer smachtte dus een moederhart naar tijding, die niet meer kwam. Hij heeft los gemaakt alle banden, die hem aan het ouderlijk huis binden, — zij blijft liefhebben, bidden, hopen.

„Als U in Indië komt en mijn zoon ziet, doe hem dan de groeten van zijn moeder, alstublieft!“ Een armoedig gekleed, maar knap en vriendelijk oudje tegen een Officier van het Leger des Heils, op het punt sloop te gaan naar Java. „'t Is een beste jongen“, — voegt zij er nog aan toe. Als zij weg is, fluistert een buurvrouw haastig: „Zuster, 't is heelemaal geen beste jongen. Zijn oude moeder krijgt taal noch teeken van hem. Die arme ziel!“

Ja, helaas, zoo is het! Aan den eenen oever der groote zee de uitgezworven zoon (soms ook dochter) opgaande in het nieuwe leven en vergetende de vele beloften en goede voornemens; aan den anderen oever een moeder, die niet kan vergeten, geen enkelen dag, het kind, dat zij koesterde in haar schoot. Met het klimmen der jaren, als de gedachten hoe langer hoe meer achterwaarts zwerven, wordt ook het verlangen naar het bijzijn van het lang afwezige kind sterker. Het moederhart hongert naar de liefde van haar kind. Wat is er meer roerend voor wie het oit heeft bijgewoond, te zien hoe de oude, magere handen zich vouwen en te hooren, hoe de teedere bedde iederen dag getrouw tot God gaat: „Zegen het lieve kind in 't verre land!“

Misschien komen deze regels onder de oogen van iemand, die „vergeten heeft te schrijven“. Misschien ziet ge Uzelf in het beeld op de voorplaat, knielend aan moeders schoot. Ge zijt rijk, als ge zulke herinneringen hebt. Als God U een biddende moeder schonk, die U „het beginsel der wijsheid: de vreeze des Heeren“, leerde, ja, dan schonk Hij U in haar meer dan de schatten der aarde. Treed dan ook nogmaals in den geest die welbekende kamer binnen en . . . ja, waarom niet? . . . zeg nog eens Uw kindergebedje. Er zijn er, die nauwelijks in die biddende kindergestalte zichzelf zullen herkennen, nu het wit der onschuld zoo bezoedeld werd. Het is lang, lang geleden! Er liggen wellicht veel donkere en kromme wegen tusschen dat reine verleden en dit heden. Maar het kan zijn, dat één onschatbaar, kostbaar iets bewaard bleef: Uw moeder. Uw goede, lieve, teedere, biddende moeder. Håar liefde en håar gebed overspannen de oceanen en reiken tot de plaats, waar gij zijt. Vergun mij een vraag: Wanneer heeft zij het laatst van U gehoord?

't Was Zondagmorgen in een kamp der Militairen te X. . . . Een groepje mannen vermaakte zich met dobbelen en nu en dan klonk een luidrechtig gelach. Een kerkklok begon te luiden. — Eén van 't gezelschap luisterde, werd stil en trok zich haast ongemerkt van de anderen terug. „Zeg, Jan, waar ga jij heen?“ riep één hem toe. Toen vermande Jan zich en zei: — „Jongens, die kerkklok herinnert me aan mijn oude moeder. In haar kleine dorpje gaat zij vanmorgen naar de kerk en ik weet, dat zij hoopt, dat ik ook daarheen ga. Ik kan hier niet blijven dobbelen. Om moeders wil ga ik naar de kerk.“

Dat het reine beeld van een edele, godvruchtige moeder menigen zoon en menige dochter behoede voor dwaalwegen en brenge op den eeuwigen weg, of zij nog in het land der levenden zij of reeds heenging naar het Vaderhuis!

M. Johanna v. d. Werken

laatste samenkomst van dien gezegenden dag sloten met 8 zielen aan den voet van het Kruis. Het was een goede dag geweest en alle Officiëren van Weltevreden hadden hiertoe hun medewerking gegeven.

Poelau si Tjanang en Medan.

Ons bezoek aan de posten op Sumatra's Oostkust was rijk aan zegen en gaarne verwijs ik onze lezers naar het rapport hierover op pag. 4

Stafkapitein Lebbink.

Al onze kameraden zullen zeker verblijfd zijn te hooren, dat Stafkapitein Lebbink nu steeds vooruitgaande is en zijn werkzaamheden op het Hoofdkwartier heeft kunnen hervatten. Wij hopen, dat hij spoedig volkomen genezen zal zijn; voor eenigen tijd echter zal hij het nog zachtjes-aan moeten doen.

Stafkapitein en Mevrouw Woodward met verlof.

Deze makkers bezochten een aantal korpsen na hun aankomst te Soerabaya en deden verscheidene plaatsen aan op hun

doortocht naar Priok. De Terr. Kommandante presideerde de samenkomst te Bandoeng, waarin deze toegewijde werkers uit Celebes een zeer interessant rapport uitbrachten over hun werk aldaar. De nationale kleederdracht der Toradja-bevolking is zeer eigenaardig en zal zeker groote belangstelling opwekken in Engeland. Het was ons een genoegen, Mevrouw Woodward, die wij in 20 jaar niet gezien hadden, te ontmoeten. Onze makkers verlieten Priok op 9 April om hun verlof in Engeland te gaan genieten.

Kommandant en Mevrouw Eccles.

Een brief, kortgeleden van het Internationaal Hoofdkwartier ontvangen, meldde ons, dat deze kameraden vertrokken zijn naar de Goudkust (West-Afrika), om Officiëren te vervangen, die naar Engeland moeten komen met verlof. Hun beide jongens houden zoolang verblijf in een Kinderhuis in Londen.

Adjudante Buijsman aangesteld voor Celebes.

Het zal onzen lezers zeker belang inboezemen te vernemen, dat Adjudante Buysman en Kapiteine Wilkens aangesteld zijn voor

het korps te Koelawie in Midden-Celebes. Het zal ongetwijfeld een groot verschil zijn met het Hulp-Ziekenhuis te Pelantoengan, waar de Adjudante het laatst gestationeerd was en met de huishouding op de Leprakolonie aldaar, die Kapiteine Wilkens den laatsten tijd waarnam. Beide makkers zijn vol enthousiasme en hoop voor hun nieuwen werkring. Wij willen voor haar bidden en gelooven, dat overwinning haar pogingen zal kronen.

Het Hulp-Ziekenhuis te Pelantoengan.

De Terr. Kommandante heeft Ensign Digby aangesteld om Adjudante Buysman op te volgen in bevel van het werk in genoemd Ziekenhuis. Dit is een belangrijke tak van arbeid n.l. het verlenen van medische hulp aan de dessa-bewoners in den omtrek. Een der laatste rapporten toont aan, dat 42 patienten verpleegd werden in 1 maand met een gemiddelden verpleegtijd van acht en een halven dag per persoon.

Kapitein en Mevrouw Harris.

Ten gevolge van de voortdurend slechte gezondheid van den Kapitein en op uitdrukkelijk advies van den geneesheer, zijn deze kameraden naar Engeland teruggekeerd, waar, naar wij mogen hopen, beterschap zal intreden. Het is een zeer te betreuren instorting, daar zij beiden bijzondere vorderingen hadden gemaakt met de Javaansche taal en zeer toegewijd waren aan het volk. Zij verlieten Priok op 2 April met het s.s. „Tjerimai“.

De Kweekschool te Celebes.

Het eerste gedeelte van den Kweekschool-tijd is nu voorbij en 6 der Kadetten zijn bezig zich klaar te maken voor hun goeroes-examen. Twee Kadetten, die reeds hun diploma als goeroe bezitten, zijn bevorderd tot Kadet-Luitenant en aangesteld voor Koelawie en Lindoe, zooals de officiële mededeelingen aangeven. Wij feliciteeren deze eerste 2 Officiëren van Celebes van harte.

De Kapiteins Kaswadi van de Landbouw-Kolonie te Kalawara werden op 30 Maart j.l. verblijd met de geboorte van een dochter.

EEN HUWELIJKS-INZEGENING IN HET CHINEESCHE KORPS TE BATAVIA.

„Ken Hem in al Uwe wegen en Hij zal Uwe paden recht maken“. Deze woorden waren zoo echt van toepassing op het lieve, jonge bruidspaar, waarvan het huwelijk kortgeleden op Leger des Heils-wijze werd ingezegend; want de Heer had voor hen reeds vele dingen „recht“ gemaakt. Nu, aan het begin van hun huwelijksleven, wenschten ze ook Hem in hun verbond op te nemen; en daar stonden ze dan onder de goede, oude Legervlag, en beloofden trouw aan God, aan het Leger des Heils en aan elkander.

De zaal was eenvoudig, doch smaakvol versierd en een schat van bloemen, door lieve vrienden gezonden, verzekerde het bruidspaar van de gelukwenschen hunner makkers. Nadat het huwelijk door Kommandant Schipper was ingezegend, kwam eerst de bruidegom, daarna de bruid aan 't woord. Zoo eenvoudig klonk het uit den mond der jonge vrouw, dat zij zich er van bewust was, nog niet veel te weten over de diepere dingen van het Koninkrijk Gods, maar dat zij haar best wilde doen den Heer te behagen en Zijn wil te volbrengen.

Natuurlijk werd den jonggehuwden een Bijbel aangeboden als de veilige Reisgids op den af te leggen levensweg. Jezus was ook genoodigd op deze bruiloft en daarom was het een gezegende avond, want Zijn tegenwoordigheid brengt ten allen tijde vrede, blijdschap en eensgezindheid. Nu is deze plechtigheid weer voorbij, maar wij wenschen het jonge paar een lang en gelukkig huwelijksleven toe en de vervulling van het woord: „De zegen des Heeren, die maakt rijk en Hij voegt er geene smart bij.“

C. S.

Op reis met de Kolonel.

Neen, zij lieten het zich niet nemen, onze makkers-Officieren van Bandoeng, hoe vroeg ook de trein vertrok, zij waren aan het station, voltallig, zelfs Brigadier Wolters, om hun Kolonel bij haar vertrek naar Djokja en Soerabaya te groeten. Hoe voelden wij ons verbonden aan deze trouwe, dappere schare en, vergezeld van hun zegewenschen, aanvaardden wij onze reis!

Welk een wonderwerk van ingenieursgenie is toch de spoor-aanleg der S. S. in de Preanger! Kronkelende, om en om, langs steile bergwanden, over hooge bruggen, als zwevende in de lucht boven diepe afgronden, voerde ons de trein heel veilig van de bergen naar de vlakke, terwijl wij onderweg mochten genieten van de steeds wisselende tafereelen: van bergketenen in paarsen nevel gehuld, en van het frissche groen der sawah's, onderbroken door de altijd schilderachtige kampongs, verscholen tusschen de palmen! Ja, Java is mooi en telkens weer genieten we van al het schoon, het handwerk van onzen Vader in den hemel! Het kind van God geniet toch wel dubbel van al het natuurschoon, is het niet, omdat het oog geopend is, niet voor een vluchtig in zich opnemen, van al wat het aanschouwt, maar, omdat de Goddelijke liefde en de dankbaarheid het waarnemingsvermogen verscherpt en wij daardoor zooveel zien, wat anderen ontgaat.

Het wordt warm nu. Koetoardjo is nabij, wij zijn nu in de vlakke van Midden-Java. Zouden wij nog bezoek krijgen? Ja! daar zijn zij, onze zusters in het wit, van Poerworedjo gekomen met haar witte boodschapster, de Strijdreet, die den reizigers aangeboden wordt. Of is het doel ditmaal, om de Kolonel te zien en een hartewensch meteen te berde te brengen? Zoo'n mooie gelegenheid hiervoor toch — die moet worden aangegrepen! Hoe het ook zij, er was blijdschap aan beide kanten om elkaar weer te ontmoeten, eventjes, maar het waren gouden oogenblikken en de blonde Kapiteines keerden met blijde harten naar Poerworedjo terug!

DJOKJA.

Wij zijn er en daar zijn ook Adjudante Hallman en Adjutant Hiorth en hartelijk klinkt hun woord van welkom. Veelvuldig is het programma der Kommandante! Eerst het Kinderhuis. Inspectie van het huis en de kamers, tot de bedjes toe. Met voldoening wordt kennis genomen van de alleszins nauwkeurige zorgen, die de kinderen ontvangen. Het ziet er alles onberispelijk uit en Adjudante Hallman, de Directrice, met haar helpster, E. Signe Walo, hebben het pluimpje, dat zij kregen, wel verdiend. Daarop volgde een bespreking, waar de belangen van de kinderen aan de orde waren en tot vreugde van de kinderschaar een samenkomst speciaal voor hen! En groot was de verrassing van Officieren en kinderen, toen de Kolonel haar bijbehoort werd geheel in het Maleisch behandelde; en voor de Kolonel zelf was het een innige voldoening te bemerken, uit vraag en antwoord, dat zij goed begrepen werd. Met blijdschap mochten wij opmerken, dat ons verloren schaapje van Sapoean, het goed maakt. Niet te herkennen, zoo welverzorgd ziet ze er uit! Hadden we toch meer plaatsen, zodat wij nog velen, velen als dezulken een „home“ konden geven, een schuilplaats voor den storm.

De volgende twee dagen waren aan de Kadetten gewijd, onder leiding van Adjutant Hiorth verblijf houdende in een gedeelte van ons Militair-Tehuis te Djokja. Een examen werd afgenomen, verscheidene onderlinge samenkomsten hadden plaats, persoonlijke gesprekken werden gevoerd, beslissingen genomen en er tusschen-door tijd gemaakt om den zoon en erge-naam der Adjutants en hun kleine Mimi aan te halen en vriendschap te sluiten... en zoo kwam het bezoek aan Djokja tot een eind. Voor ditmaal! Zaterdagmorgen voert ons de sneltrein naar SOERABAYA.

Wij hadden een liefelijke Zondag aldaar met twee meetings in het Militair Tehuis. Liefelijk om zijn eenvoud, om de warmte der deelneming en vooral om de zoo kennelijk bespeurbare tegenwoordigheid des Heeren. Het was ons goed daar te zijn. Het jubelende getuigenis van onzen gast—Evangelist v. d. Weg—deed onze harten

ontroeren. Wat is het toch een wonderheerlijk iets, als wij kunnen zeggen: „Ik weet, dat ik verlost ben, aangenomen als kind van God.“

Onze gedachten gaan naar de jonge zuster, die naar voren kwam om den Heiland te zoeken en onze twee Militairen, die dit eveneens deden. Hoe of zij het maken vandaag? „Houd hen trouw, Heer aan U“, is onze bede.

Maandag lange en inspannende beraadslagingen over zaken, de inrichting der nieuwe Kliniek betreffende. Hoeveel is er toch te doen en te beredderen! Doch wordt er ooit iets tot stand gebracht, tenzij dat het kost: inspanning, moeite,

Ensign Rolffs, de beheerder, had wel voldoening van al zijn pogingen tot vooruitgang en verbetering. En meer is ons beloofd!

SEMARANG.

Een kort bezoek aan Semarang—voor zaken—besprekingen met Dokter Wille van het Ooglijders-Hospitaal en Adjutant Loois, den beheerder van Boegangan, de inrichting voor behoeftige inlanders, besloot deze tournee. Met Paschen hoopt de Kolonel terug te keeren naar Semarang voor het houden van samenkomsten en daaraan te verbinden een inspectie-bezoek aan de Leprakolonie te Pelantoengan om daarna Rembang, Salatiga, Ambarawa en Djokja te bezoeken. Wat zeide Cecil Rhodes — de bekende man — op zijn sterfbed? „So much to do and no time to do it in“ (Zooveel te doen en geen tijd om het te doen), of hij gelijk heeft? Wij zeggen met den Psalmist: „Zoo de Heere het huis niet bouwt, tevergeefs arbeiden deszelfs bouwlieden daaraan; zoo de

BEZOEK VAN LT. KOLONEL EN MEVROUW BEAUMONT AAN POELAU SI TJANANG EN MEDAN.

Door den grooten afstand genieten onze makkers aan de Oostkust van Sumatra niet dikwijls een bezoek van hun leiders en daarom wordt dit dubbel gewaardeerd. Spontaan was dan ook het welkom der Kolonels. De Chef-Secretaris schrijft hierover het volgende:

„Ons bezoek aan de Oostkust van Sumatra was zeer interessant vanaf het oogenblik, dat wij Majoor Scheffer en de andere Officieren in het oog kregen aan de kade van Belawan tot den dag van ons vertrek met het s. s. „Tambora“. Het was ons een ware vreugde onze toegewijde makkers, die zoover verwijderd van het centrum arbeiden en slechts eenmaal per jaar een bezoek van hun leiders ontvangen, in zulk een goeden geest en zoo gelukkig en geheel opgaand in hun werk, aan te treffen.

Zeer gezegende samenkomsten volgden; eerst op Poelau si Tjanang, waar 18 makkers werden ingezegend tot Soldaat van het Leger des Heils. Drie vrienden kwamen naar voren om verlossing te zoeken en het was verblijdend te zien, hoe andere kameraden mee kwamen om met hen te bidden en ook later hun belangstelling toonden in den stap, dien zij gedaan hadden.

De inspectie der Kolonie en verschillende takken van arbeid, alsook de audit der boeken en verscheidene andere zaken, namen iederen dag in beslag.

Eén dag werd echter apart gezet voor een samenzijn met de Officieren van beide posten. Dat was een dag voor hen alleen, waarop de Heer ons zeer dicht nabij kwam en we ons verheugden in het voorrecht Zijn getuigen en medearbeiders te mogen zijn. Er werd een telegram gezonden aan de Territoriale Kommandante, die een aanmoedigend antwoord terug seinde.

De laatste dagen van de tweede week werden doorgebracht in Medan. Dit bezoek hield o. a. in zich: een lezing in het Medan-hotel, welke door den Britschen Consul gepreseed werd; verder twee samenkomsten in de Protestantische Kerk des Zondags en een lezing voor de Jongelings-vereeniging „Epworth League“ in de Methodistenkerk, waar ongeveer 70 Chineesche en Britschindische jonge mannen tegenwoordig waren.

Tevens had ik het genoegen den Assistent-Resident te ontmoeten, alsook verschillende autoriteiten van Medan, voor de bespreking van zaken, de Leprakolonie te Poelau si Tjanang betreffende, en ik was zeer getroffen door de vriendelijke belangstelling in ons werk in Medan. Majoor en Mevrouw Scheffer met Adjudante Palm en Ensigne Olsvik deden al het mogelijke om ons bezoek zoo aangenaam mogelijk te maken, evenals Adjudante Anderson, en de Kapiteines Stapleton en Muller te Medan. Wij danken al deze kameraden zeer hartelijk, alsmede de vrienden, die ons het gebruik van hun auto gaven. Ook brachten wij nog even een bezoek aan het graf van Stafkapitein Berney, die van de Oostkust van Sumatra werd opgeroepen naar zijn eeuwig Tehuis.

Over het welkom der Kolonels en de bijeenkomst des Zondagmorgens vertelt Adjudante Palm van Poelau si Tjanang o. a. het volgende:

„Zaterdag 15 Maart was voor de bewoners der Leprakolonie een groote dag, want Lt.-Kolonel en Mevrouw Beaumont zouden ons voor de eerste maal bezoeken. Groote blijdschap heerschte onder de patienten en vele vlijtige, ofschoon verminkte handen deden het hare om alles een feestelijk aanzien te geven; zelfs de regen kon hen niet weerhouden om aan den ingang der Kolonie onze gasten met een lied te verwelkomen. Zondagmorgen zou de eerste meeting plaats hebben en zooveel hiertoe eenigszins in staat waren, wilden natuurlijk tegenwoordig zijn. Het was aandoenlijk hen daar te zien met opgeheven gelaat, aandachtig luisterende naar de prediking van Gods Woord. Zoowel de Kolonel als Mevrouw spraken hun begripelijk en liefdevol toe en we konden zien, dat de patienten genoten.“

HET OUDERLIJK HUIS.

De invloed van het ouderlijk huis is blijvend tot in verren ouderdom. Een kind heeft er behoefte aan, iets na te doen en zijn voorbeeld is haast altijd zijn moeder. Daarom is het zoo gewenscht, dat een moeder zooveel mogelijk bij haar kinderen is en zich niet laat weglukken door de roepstem van plezier of philanthropie. De kinderkamer moet, als het eenigszins kan, een klein paradijsje zijn.

De man, die niet de herinnering in zich omdraagt van den goeden-nacht-zoen van zijn moeder, van het kinderverhaal, dat zij hem vertelde, van het gebed, dat hij bad aan haar knieën, mist een van de beste en heiligste invloeden van 't leven.

Een kind komt in de wereld met zijn geboorterecht om te bezitten een moeder, die het liefheeft en een moeder om lief te hebben.

Cooper.

MOEDERS HANDEN.

DOOR KOLONEL M. J. v. d. WERKEN.

Zulke mooie, mooie handen!
Al zijn ze niet wit en fijn.
Zij zullen in heel de wereld
Voor mij toch de schoonste zijn.
En dierbaar zijn mij de rimpels
En dierbaar het ruwe vel.
Ik zie in mijn moeders handen
De wondere schoonheid wel.

Zulke lieve, lieve handen!
Zij werkten maar vroeg en laat;
Wat is er ook voor een kind te doen,
Dat moedertje niet verstaat?
Ik denk aan die kinderjaren,
Zoo onbezorgd en zoo blij,
Toen die lieve, lieve handen
Steeds werkten en zorgden voor mij.

Zulke lieve, lieve handen!
Nu niet meer zoo vlug als voorheen,
Want tijd en zorgen plaatsen hun merk
Wel niet op het voorhoofd alleen.
Ik zie de dag reeds nad'ren
Met stille verborgen pijn,
Als onder de groene zoden
Die handen gevouwen zijn.

O, moeders lieve handen
Zoo dierbaar mij op 'aard!
Ik weet: God keurt U eenmaal
Den palm der zege waard!
En eenmaal in het Vaderhuis
Voor eeuwig bij den Heer,
Waar nooit meer scheidenssmart zal zijn,
Daar druk ik die handen weer.

zelfverloochening? Met blijdschap konden wij constateeren, dat de bouw der Kliniek flink vordert en dat alles naar wensch gaat onder leiding van onzen alleszins competenten architect. Daarop volgde het inspectie-bezoek aan de Leprakolonie te Semarong, buiten Soerabaya, waar nauwkeurig alles werd nagegaan: verblijfplaats der patienten, keuken, tuin, enz. Met voldoening werd iedere vooruitgang geconstateerd en werden plannen besproken tot steeds meerdere verbetering, alles in het belang der patienten. Groote vreugde gaf ons het bezoek aan het schoolje, waar een der patienten als onderwijzer fungeert en die, daar hij door zijn ziekte het gebruik zijner vingers moet missen, een jongen patient, aan zijn zijde heeft, die de woorden en cijfers kan schrijven.

Het was aardig om ze te hooren lezen om beurten, onze vrienden. Welk een welkome afwisseling is dit in hun eentonig bestaan. Of ze ook niet een begin konden maken met mattenvlechten, vroeg de Kolonel, immers, zooveel mogelijk bezigt te kunnen zijn, werkt zoo opwekkend, opvrolijkend.

Heere de stad niet bewaart, tevergeefs waakt de wachter.“ Met andere woorden: aan den zegen des Heeren is alles gelegen. Als wij dus gedaan hebben, wat wij konden doen, mogen wij Zijn zegen verwachten en dan wordt het goed! Halleluja! A. B. G.

BOEKHANDEL LEGER DES HEILS

Javastraat 16 Bandoeng

Sief	door Runa	f 4.50
De Buren van Westerval	„	f 4.50
Van Tweeërlei Vaders	„	f 4.50
Een Dorpsdominee door N. Junger	„	f 4.50
De groote Levenswet „ A. v. Hoogstraten Schoch	„	f 4.00
De Groote Lijdenswet door H. Stretton	„	f 3.50
Christie Tyndale door E. J. Worboise	„	f 1.90
Jacob Brunner „ H. Schrott	„	f 1.90
De Alpenkoningin „ F. Rosen	„	f 1.90
De Bestorming van Arnhem door L. Penning	„	f 1.90
Verborgen Wegen door M. Roos	„	f 1.90
De God zijner Moeder door Runa	„	f 1.90
De Czaar door D. Alcock	„	f 2.25
Schipbreukeling „ J. Breevoort	„	f 2.25
Een half jaar in Amerika door H. S. S.	„	f 2.25
Kuyper	„	f 2.25
Ik zal Handhaven door Marj. Bowen	„	f 2.25